

תפקיד לכל אחד

עמוד 7

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת וחי תשע"ט

יוסף ועקב אביו

לאחר שיעקב הגיע למצרים, יוסף הצדיק מאד כבד אותו. עשרים ושנים שנה יוסף לא זכה לכבד את אביו, ולאחר שנתנה לו האפשרות, הוא קים את מצות כבוד הורים בהדור.

לכן כאשר נאמר לו שיעקב אביו חולה, הוא מהר להגיע אליו לבקרו. בכך קים יוסף גם את מצות כבוד הורים וגם את מצות בקור חולים.

יעקב אבינו ידע עד כמה יוסף מכבד אותו, ואף הוא החזיר לו אהבה וחבה רבה. יעקב אמר ליוסף ששני בנים - מנשה ואפרים - יהיו נחשבים כשנים מהשבעים! וכן הוא אמר שמעכשיו תמיד בני ישראל יברכו את בניהם בברכה "וישם אלקים כאפרים וכמנשה".

אנחנו רואים כמה חשובה מצות כבוד הורים, ואיזה שכל גדול מקבלים עליה!

2 שעת סיפור

6 מבור!

ערוץ מאיר לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

נקמה מרה

כְּשֶׁשָׁשׁוֹן מְגִיעַ הַבֵּיתָה, כָּל הָרְחוּב יוֹדֵעַ. שָׁשׁוֹן הוּא נֶהֱג מִשְׁאִית בָּטוֹן בְּשָׁנוֹת הַחֲמִשִּׁים לַחֲייו, אָדָם שֶׁסָּבַר פָּנָיו תָּמִיד זְעוּפוֹת. בְּדֶרֶךְ כָּלל הוּא כּוֹעֵס אוֹ לֹא מְרָצָה, וְלִפְעָמִים שְׂנִיָּהִם יַחַד.

הַחַיִּים הֵם שֶׁעָשׂוֹ אוֹתוֹ כֵּזָה. הוּא בָּתוֹר יֶלֶד דּוֹקָא חָלֵם לְהִיּוֹת דּוֹקְטוֹר, אֲבָל הַצִּיּוֹנִים הַגְּרוּעִים שֶׁלוּ בִּתְכוּן בְּמִקְבִּיל לַמַּחְסוֹר בְּמִזְמָנִים מִצַּד הַהוֹרִים, לֹא נִתְּנוּ לוֹ יוֹתֵר מְדֵי סְפוּיִים לְהִתְפַּתֵּחַ בַּפּוֹן. אֵת הַקְּרִירָה שֶׁלוּ כִּנְהָג מִשְׁאִית הוּא הִתְחִיל עוֹד בְּצָבָא, וּמֵאָז הוּא יוֹשֵׁב בַּקְּבִירָה שֶׁל הַמִּשְׁאִית מְבִיט עַל כָּל הָעוֹלָם מִלְּמַעְלָה וְכוּסֵּס.

הוּא כּוֹעֵס שֶׁלֹּא הִצְלִיחַ בְּמִבְחָנֵי הַבְּגֵרוֹת, הוּא כּוֹעֵס שֶׁלֹּהוֹרִים שֶׁלוּ לֹא הָיָה כֶּסֶף, הוּא כּוֹעֵס עַל הַמוֹצָא שֶׁלוּ, הוּא כּוֹעֵס עַל הַיְלָדִים שֶׁלוּ שֶׁלֹּא עוֹשִׂים לוֹ

נֶחֱת, הוּא כּוֹעֵס עַל הַחֲבֵרִים שֶׁלוּ שֶׁלֹּא מִתְיַחֲסִים אֵלָיו מִסְפִּיק יָפָה, הוּא כּוֹעֵס עַל כָּל הָעוֹלָם.

הֵכִי הוּא כּוֹעֵס, כְּשֶׁהוּא מְגִיעַ הַבֵּיתָה בְּשֵׁשׁ בְּעֶרֶב אַחֲרֵי יוֹם עֲבוּדָה מְכֻרָה, נִכְנָס לְרְחוּב הַצֵּר שָׁבוּ הוּא גָר בְּמִשְׁאִית הַבָּטוֹן הָעֲנֻקִּית שֶׁלוּ, וְהִנֵּה עוֹד פָּעַם מְכוֹנִיּוֹת חוֹנוֹת לְאַרְךְ הַכְּבִישׁ וּמִפְרִיעוֹת לוֹ לְתִמְרוֹן לְכוּן הַתְּנִיָּה שֶׁלוּ. וְאֵז כָּל הַשְּׂכֻנָּה יוֹדַעַת שֶׁשָׁשׁוֹן הִגִּיעַ. הוּא צוֹכֵר בְּמֵלֶא הָעֲצָמָה, צוֹעֵק בְּכָל הַכַּחַ, וְכִשְׁמִישָׁהוּ מִתְמַהֲמָה מִלְּהִיזֵי אֵת הָרֶכֶב שֶׁלוּ, וְשָׁשׁוֹן לֹא יִכּוֹל עֲדִין לַעֲבֹר בְּקִלּוֹת, הוּא מְגַבֵּיר אֵת קוֹלוֹ וּמֵאִים עַל נִפְשׁוֹ שֶׁל בַּעַל הָרֶכֶב בְּאִשָּׁר הוּא.

הַשְּׂכֻנִּים כָּבֵר מְכִירִים אוֹתוֹ, הֵם נִזְהָרִים לְהִצְמִיד אֵת הַמְכוֹנִיּוֹת הַיָּטֵב לְמִדְרָכָה, וְחוֹנִים לִפְעָמִים בְּרְחוּב הַסְּמוּךְ רַק שֶׁלֹּא לְהִרְגִּז אֵת שָׁשׁוֹן וְלִהְתַּקֵּל בּוֹ כְּשֶׁהוּא כּוֹעֵס, הֵם מִמָּשׁ מְפַחְדִּים לִפְלִי בִּידֵים שֶׁלוּ.

כָּלֵם דְּבָרוֹ אֵתוֹ: הָאִשָּׁה, הַיְלָדִים, הַהוֹרִים, הַחֲבֵרִים. אֲבָל שׁוֹם דְּבָר לֹא עוֹזֵר, שָׁשׁוֹן כּוֹעֵס.

הָיָה זֶה בְּאַחַד הַיָּמִים הַקָּשִׁים בְּיוֹתֵר שֶׁהָיוּ לְשָׁשׁוֹן בָּתוֹר נֶהֱג מִשְׁאִית, הוּא נִשְׂרָף כָּל הַיּוֹם בְּפִקְקִים מְעִיפִים, וְכִשְׁכָּבֵר הִגִּיעַ לְאַחַר הַבְּנִיָּה מוֹכֵן לִפְרָק אֵת מִטְעֵן הַבָּטוֹן מִהַמְעַרְבֵּל, הִתְבָּרַר שֶׁהַקְּבֵלָן שְׁאֵמֹר לִפְקַח עַל הָעֵינָן אֵינָנו. הָדָם שֶׁל שָׁשׁוֹן

ששון אבד שליטה. הוא סובב את המשאית
לאחור, הרים את מערבול הבטון, ובשמחה לאיד
שכף את כמות הבטון שנשארה במשאית הישר
על המכונית המבריקה.

הוא עלה הביתה עייף וכועס. פתח את הדלת
בתנועה חדָה...! הכִּתְעָה! 'היום יום הַלְדָּת... היום
יום הַלְדָּת לששון'. אבא, אמא, הילדים, החברים.
כלם היו שם, מאירים לו פנים ומאחלים לו מזל
טוב ליום הַלְדָּתו החמשים.

חמיו התקרב אליו: 'נו, מה דעתך ששון, על המתנה
שקנינו לך?'

- 'מה, איזה מתנה?'

- 'אתה רוצה להגיד לי שלא ראית את המרצדס
שלך בחניה???'

...

מִיתָר הלוסיף מלים על מוסר השכל. ובכל זאת,
אי אפשר שלא לשקע במחשבות כמה עלולים אנו
לאבד בגין פעם ופיזיוזות. לפעמים נזק גשמי, אבל
ברב המקרים נזק רוחני שפוגע בנו ובנשמֵתנו.

הסיפור באדיבות "שלום לעם"

עלה למקום הכי גבוה שאפשר במח, ששון אים
לשכף את תכולת הבטון בחזית האתר ולתקע את
העבודות לימים ארוכים. רק התזכרת שהמשכרת
שלו בדידים של הקבלן מנעה ממנו מלעשות
שטיות. עוד שעה ארצה התעכב ששון באתר
הבניה, הרבה מעבר למה שהיה צפוי, הוא יצא
משם כועס על שיאחר הביתה, וכעס עוד יותר
כששוב נתקע בפקקים בדרך.

כשנכנס לרחוב הצר שלו הוא כבר עמד על סף
התפוצצות אטומית.

וכמוכן, שוב כלם ידעו שששון הגיע הביתה.

הצעקות הקבועות, האיומים, הקללות, כל אלו היו
הפעם בעצמה גבוהה יותר מאי פעם. אבל הכי
גרוע קרה כשששון כבר עמד להכניס לתוך החניה
הקבועה שלו וגלה כי מכונית מרצדס מבריקה
ונוצצת חונה בחניה שלו.

הדם עלה לו לראש, החניה שלו תפוסה.... חצפה
שפזאת... מרצדס מפארת חדשה ונוצצת עם
הניילונים על המושבים חונה בחניה שלו...

ששון ראה בקר עלבון אישי, כאלו ידע בעל הרקב
על החלום שלו למרצדס, והחנה אותה שם לומר
לו 'לי יש, לך אין!'

מילה שלא במקומה

"ציפורה, האם הכנת שיעורי בית?", המורה הפתיעה אותי כבר בתחילת השיעור. ידעתי שלא הכנתי שיעורי בית, אבל לא ציפיתי שכבר בתחילת השיעור המורה תגלה את הדבר. אם הייתי יודעת שהיא תשאל, הייתי מכינה איזשהו תרופץ מספק. אבל היא כבר פנתה אליי ואני לא הייתי מוכנה. התחלתי לגמגם: "אממ... כן... בעצם לא בדיוק", אמרתי מבולבלת.

"ציפורה זו לא הפעם הראשונה שאת מגיעה לכיתה בלי שיעורי בית. אני צריכה לשקול מה לעשות", אמרה המורה בסבר פנים חמור.

הרגשתי שאני חייבת לענות משהו. למצוא תרופץ מספק, אבל האמת - לא היה לי אחד כזה. פתאום נכנסו לי מילים לפה ורציתי לומר אותן. שנייה אחת חשבתי לעצמי 'לומר או לא לומר? לומר או לא?'... אבל לא הצלחתי להתאפק, ואמרתי: "המורה אני בכלל לא אשמה, רונית אמרה לי שהשיעורים אינם חובה!" לפעמים המורה שלנו נותנת שיעורים "להרחבת הידע", כמו שהיא אומרת. שיעורי-בית שכאלה אינם חובה. החלטתי לומר שרונית אמרה לי שהשיעורים אינם חובה, למרות שרונית בכלל לא דיברה איתי על שיעורי הבית, ולמרות שידעתי שהפעם שיעורי הבית היו חובה.

המורה דווקא קיבלה את התרופץ, או לפחות העמידה פנים שהיא מקבלת אותו, ואני נרגעתי. יותר נכון לא לגמרי.

רונית היא החברה הטובה ביותר שלי. כבר כמה שנים שאנחנו מדברות ומשחקות וגם מכינות שיעורי בית יחד. עכשיו, לאחר ש'העללתי' עליה שהיא אמרה שהשיעורים אינם חובה, חששתי מאוד מתגובתה. ציפיתי שבתחילת ההפסקה היא תפנה אליי בכעס על מה שאמרתי.

מיד כשיצאנו להפסקה קמתי ומיהרתי לברוח מהכיתה. לא רציתי לפגוש את רונית. חשבתי שהיא תחפש אותי ולכן החלטתי להסתובב בחצר האחורית של בית הספר.

אבל רונית לא חיפשה אותי. לא באותו היום, וגם לא ביום אחר. לאחר זמן התברר לי שהיא כל כך נפגעה מהשקר שאמרתי בשמה, עד שהיא החליטה שהיא אינה רוצה עוד בחברתי.

...

מהסיפור הזה למדתי עד כמה מילה שלא במקומה עלולה להזיק. השקר שהוצאתי מפי ובפרט כשהאשמת את חברתי רונית בדבר שלא היה נכון, גרם לכך שאיבדתי את חברתי הטובה ביותר. מאז אני משתדלת רק לומר את האמת, ולהיזהר בכבוד חברתי.

שאלות בכרשה

1. בן כמה שנים היה יעקב במותו?
2. מדוע שָׁפַל יעקב את ידיו?
3. מי הצטער ובעה על פטירת יעקב במשך 70 יום?
4. מה אמרו האחים ליוסף לאחר קבורת יעקב?
5. כמה שנים חי יוסף?
6. איזו שבועה השביע יוסף את האחים?

חידת חדגא:

מיהו הנר שאינו יכול לכבות עשרה נרות? (עיינו ברש"י בסוף הפרשה)

חידת פולקע:

כתב חידה: הבן ביקש מהאחים מה שהאב ביקש מהבן

מבוך

נסו להגיע מהנקודה החיצונית אל הנקודה הפנימית

סביב השולחן

חיימק'ה

נעמה

יונה

נעמה: יעקב אָביו בָּרַךְ אֶת בָּנָיו לִפְנֵי מוֹתוֹ. לְכָל שִׁבְט הָאֵל הָיָה גַם הַנָּחַל וְהַדְרָכָה לְדֹרָהּ.

בני: אָנִי בְּכָלֵל לֹא מְבִין אֶת זֶה... לָמָּה לְכָל אָחִיד יֵשׁ בְּרָכָה אַחֶרֶת? אָנִי חוֹשֵׁב שֶׁהֵכִי מִתְאִים שֶׁהָאָבִי יִבְרַךְ אֶת כָּל הַבָּנִים בְּאַחַת בְּרָכָה!

טליה: לֹא נָכוֹן! כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ כֹּהֲנִים, לְוִיִּם וְיִשְׂרָאֵלִים, כֵּכָּה לְכָל שִׁבְט יֵשׁ בְּרָכָה מְשֻׁלוֹ!

נעמה: אַתֶּם דָּנִים בְּנוֹשֵׂא מִשָּׁשׁ חֲשׂוֹב. לְכַאֲוָה בְּנֵי צוּדִק, אִין סִבָּה לְהַפְלוֹת בֵּין הַבָּנִים. אֲבָל הָעֵנָן הוּא יוֹתֵר מְרַכֵּב.

תֵּאָרוּ לַעֲצֶמְכֶם שְׂאֵדָם אָחִיד הַחֲלִיט לִפְתּוֹחַ מִפְּעַל לִיצוֹר מְכֻוֹנוֹת כְּבִיסָה. הוּא מְכַרְסֵם מוֹדְעוֹת וּמִזְמִין אֲנָשִׁים שְׂרוּצִים לַעֲבֹד בְּמִפְּעַל. הַגִּיעוּ הַרְבֵּה אֲנָשִׁים לְרִאיוֹן, וּמִתּוֹכָם נִבְחָרוּ שְׁלוֹשִׁים אִישׁ לַעֲבֹדָה.

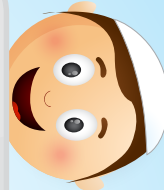
בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן שֶׁל פְּתִיחַת הַמִּפְּעַל, חִלַּק הַמֶּהְנֵל אֶת הָעֲבֹדָה בְּמִפְּעַל בֵּין הָעוֹבְדִים שְׁוֹנִים: אֶתֶּה תִּהְיֶה אַחֲרָאִי עַל חֲלָקֵי הַמִּתְכַּת, אֶתֶּה תִּהְיֶה אַחֲרָאִי עַל הַזְּמַנֹּת הַחֲלָקִים הָאֲחֵרִים, אֶתֶּה תִּהְיֶה אַחֲרָאִי עַל הַרְכֵּבַת הַמְּכֻוֹנוֹת וְכֵן הָלָאֶה.

פְּתִיאַם קָמוּ כְּמָה עוֹבְדִים וְהִחֲלוּ לַצִּעּוֹק: מָה פְּתִיאַם? לָמָּה יֵשׁ הַבְּדֵל בֵּינֵינוּ? אֲנַחְנוּ רוֹצִים לִהְיוֹת שְׁוִים! כְּלָנוּ אוֹתוֹ הַדְּבָר וּמִגִּיעַ לָנוּ לַעֲבֹד בְּאַחַת עֲבֹדָה בְּדִיאַק, מָה דַּעְתְּכֶם עַל הַפּוֹעֲלִים הָאֵלֶּה?

בני: נִרְאָה לִי שֶׁהֵם לֹא מִתְאִימִים לַעֲבֹדָה בְּצִוֹת הַמִּפְּעַל. הֲרִי בְּרָר שֶׁלְכָל אָחִיד יֵשׁ תִּפְקִיד מְשֻׁלוֹ!

נעמה: בְּדִיאַק קָרָא! גַּם יַעֲקֹב יָדַע שֶׁכָּעֵם יִשְׂרָאֵל יִשְׁנִם תִּפְקִידִים שְׁוִים שְׁמִתְאִימִים לַשִּׁבְטִים שְׁוִים. הַלְוִיִּם לְמִשְׁלַח קְשׁוּרִים לַעֲבֹדָה בְּמִקְדָּשׁ וּלְלַמֵּד תּוֹרָה, שִׁבְט יִהְיֶה רֹאאִי לְמַלְכוּתָהּ. לָכֵן הוּא יַעֲד בְּרָכָה מִתְאִימָה לְכָל שִׁבְט וְשִׁבְט.

בר

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!